

mivoltom, úgyhogy egyik a másikat nemcsak soha el nem nyomta, hanem inkább mindig előmozdította: azért római katolikus anyaszentegyházamat és magyar hazánkat mindig egyszerre, egyformán, igazán és önzetlenül akartam szolgálni, abban a biztos tudatban, hogy így összefonódva tökéletes a szolgálat, míg különválasztva sokszor tökéletlen, sőt néha veszélyes is lehet. Ebből a szempontból viszontagságos életemre visszatekintve különösen is hálát adok az isteni Gondviselésnek, azért a ritka kegyelemért, hogy nemcsak egyházi vonatkozásban, hanem a magyar társadalmi és gazdasági, valamint a bel- és külpolitikai életben is, még a legsúlyosabb körülmények között sem törődtem emberi tekintetekkel, vagy népszerűtlenséggel, hanem mindig következetesen hirdettem és követtem a változatlan igazságot, úgyhogy súlyos megnyilatkozásaimat soha nem kellett sem visszavonnom, sem módosítanom, vagy magyarázgatnom, sem előbbi cselekvési módomat megváltoztatnom, vagy letagadnom. Utolsó utamról szeretném erre az egyenességre felhívni magyar püspöktársaimnak, papjainak és összes magyar testvéreimnek figyelmét a haza javára.”

(—)

## SINKA ISTVÁN VERSE

### **Öreg juhászné búcsúzik régi legelőktől**

*A tájat, mi felhőkkel alkonyodik,  
elnézvén, ó, hiába keresem  
a volt mezőt, juhaim s ifjúságom  
pusztáját, mi valahol összefolyik  
az őszi zölddel: nem,  
többé nem lelem sohasem!*

*Itt járt pedig egykor nagy csengőzajban  
lakodalmas menetem, s pántlikás —  
jó lovas kunilisi szekér-had,  
zaj nélkül szinte a baramenti avarban.  
Szép volt, s ma semmi más,  
mint még egy utolsó rózsaszín villanás.*

*S aztán: évek során kis szülőtteimet,  
ahol — úgy látom most — már bodza nőtt:  
egymás után kék koporsójukban,  
ott a lengő, szálló párák megett  
elnyelte mind a zöld  
síki táj, a nagy baramenti föld.*

*Állok a tájon, juhászné-öregasszony.  
De nem látom im tejhordó talpigáim,  
a furulyát se hallom, s a fekete  
sípot se zengeni az alkonyodó laponon,  
hol túl a rét fáin,  
alusznak örökre porrá vált babáim.*

*Fülemben karika lóg: most kiakasztom;  
vékony kis aranyka; nem viselem.  
De kendőmbé csavarom emlékül e napra,  
hogy én már több őszen, több tavaszon  
erre a tájra nem,  
nem térek vissza sohasem!*